

Sygn. akt II Ka 357/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 r.

sprawy **Ł. J.**

obwinionego o wykroczenia z art. 66 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt II W 619/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę Ł. J. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. K. w G. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę obwinionego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 357/13

UZASADNIENIE

Ł. J. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 15 kwietnia 2012r. o godz. 13:28 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając, że żona A. J. utrudnia mu kontakt i nie chce umożliwić mu widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

II. w dniu 24 kwietnia 2012r. o godz. 14:34 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając, że żona A. J. utrudnia mu kontakt z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

III. w dniu 07 maja 2012r. około godz. 17:10 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając, że żona A. J. utrudnia mu kontakt i nie chce umożliwić mu widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

IV. w dniu 20 maja 2012r. o godz. 12:50 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając, że żona A. J. utrudnia mu kontakt i nie chce umożliwić mu widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

V. w dniu 1 czerwca 2012r. około godz. 16:00 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką oraz utrudniania kontaktu i widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

VI. w dniu 4 czerwca 2012r. około godz. 16:36 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką oraz utrudniania kontaktu i widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

VII. w dniu 12 czerwca 2012r. o godz. 16:54 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką oraz utrudniania kontaktu i widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

VIII. w dniu 19 czerwca 2012r. o godz. 13:43 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając uprowadzenie ze szkoły nieletniej córki oraz nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką i utrudniania kontaktu i widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

IX. w dniu 21 czerwca 2012r. około godz. 13:50 w miejscowości (...), gm. S. wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką oraz utrudniania kontaktu i widzenia z nieletnią córką,

tj. o czyn z art. 66 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Garwolinie:

I. obwinionego **L. J.** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX wyczerpujących dyspozycję przepisu art. 66 § 1 kw, z tym że przyjął, iż obwiniony czynu przypisanego w pkt II-im wniosku o ukaranie dopuścił się w dniu 27.04.2012r. oraz że wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się chcąc wywołać niepotrzebną czynność w postaci interwencji policji fałszywą informacją odnośnie utrudniania mu kontaktów i widzenia z dzieckiem przez żonę A. J. i odnośnie nieprawidłowej opieki nad córką M. J., wprowadzając w błąd funkcjonariuszy policji i za te czyny z mocy art. 66 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył wobec obwinionego łącznie karę grzywny w kwocie 1.000 złotych;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. K. kwotę 442,80 zł, w tym doliczona stawka 23 % podatku VAT w wielkości 82,80 zł.;

III. zwolnił obwinionego od kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tegoż wyroku wniósł obrońca obwinionego. Na podstawie art. 103 § 2 kpw zaskarżył to orzeczenie w całości na korzyść obwinionego i wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 kw przez uznanie, że zawiadomienie przez obwinionego policji o tym, że żona utrudnia mu kontakty z dzieckiem oraz o nieprawidłowej opiece nad dzieckiem wynika z tego, iż chciał on wywołać niepotrzebną czynność w postaci interwencji

policji oraz że wprowadził policję w błąd, podczas gdy działanie obwinionego było jedynie szukaniem pomocy ze strony organów policji w rozwikłaniu istotnych z jego punktu widzenia spraw rodzinnych.

Podnosząc ten zarzut obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od stawianych mu zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońcę apelacja spowodowała konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Ł. J. Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania. Sąd ten rozpoznając sprawę na wielu terminach zgromadził wszechstronny materiał dowodowy i to zarówno ten osobowy, jak i z dokumentów, który następnie przeanalizował i ocenił w sporządzonym do wyroku obszernym uzasadnieniu. Jego lektura nie przekonuje jednak Sądu odwoławczego, podobnie jak autora pisemnej skargi, co do zasadniczej kwestii, a mianowicie wyczerpania przez obwinionego swoimi zachowaniami opisanymi w zarzutach znamion wykroczeń z art. 66 § 1 kw. Nie budzi wątpliwości Sądu II instancji ustalona okoliczność wykonywania telefonów przez Ł. J. do Posterunku Policji w S. w datach wszystkich zdarzeń, których dotyczą sporządzone w niniejszej sprawie wnioski o ukaranie, przyjazdu na miejsce interwencji funkcjonariuszy Policji i stwierdzanie przez nich ich bezpodstawności z powodów wskazanych prawidłowo w tym zakresie przez Sąd orzekający. Nie można jednak uznać, że Sąd wykazał w sposób niewątpliwy i przekonujący, iż obwiniony swoimi zachowaniami wyczerpał dyspozycję art. 66 § 1 kw.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z brzmienia art. 66 § 1 kw wynika, iż odpowiedzialności za ten czyn podlega ten, kto chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywym alarmem, informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej lub inny organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia. Jest to wykroczenie kierunkowe, co oznacza, że sprawca swoim zachowaniem dąży do wywołania niepotrzebnej czynności prawnej. Nie będzie więc ponosiła odpowiedzialności za to wykroczenie osoba, która co prawda podała fałszywą, nieprawdziwą informację, ale działała w dobrej wierze, czyli w przekonaniu, że informacja, której udzielił, jest prawdziwa.

W ocenie Sądu odwoławczego, pomimo tak obszernych pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji w przekonujący sposób nie uzasadnił, aby zamiarem obwinionego była właśnie chęć wywołania niepotrzebnych interwencji funkcjonariuszy policji. Chociaż faktycznie okazywało się po sprawdzeniu przez policjantów, że tego dnia, albo o tej godzinie opiekę nad dzieckiem winna sprawować matka dziecka, a nie jak twierdził obwiniony, iż jemu powinno być ono przekazane pod opiekę, bądź też nie potwierdzały się jego obawy o braku opieki nad jego córką, sprawowaniu jej przez nieodpowiednie osoby, czy informacje o jej uprowadzeniu, jednakże w świetle dotychczas zebranych i ocenionych dowodów Sąd orzekający nie wykazał, że Ł. J. chciał swoimi zachowaniami opisanymi w zarzutach wywołać niepotrzebną czynność policji, a przede wszystkim nie podał, jaki dowody wskazują na to, że obwiniony wprowadzał policjantów w błąd ze złośliwości i swawoli, a tylko wówczas można mówić o wyczerpaniu przez sprawcę swoim zachowaniem dyspozycji art. 66 § 1 kw. Pogląd powyższy zaakceptował również Sąd orzekający, powołując w uzasadnieniu dotyczący wskazanej kwestii wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005r. wydany w sprawie III KK 155/05 (KZS 2006, nr 6, poz. 69). Absolutnie niewystarczające do przypisania sprawcy winy za wskazane wykroczenie było wykazanie, że wywołana czynność okazała się niepotrzebna ale konieczne było uzasadnienie, iż obwiniony zgłaszał interwencje chcąc wprowadzić policjantów w błąd i celowo wywołać interwencję wiedząc, że jest ona niepotrzebna. Zachowanie polegające na wprowadzeniu w błąd musi być akcją celową, zatem sprawca wykroczenie to może popełnić wyłącznie umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim. Sąd przypisując Ł. J. winę za zarzucane wykroczenia takiego zamiaru nie udowodnił, przyjmując że działał on umyślnie, nie licząc się z nikim i niczym, a pobudek i motywów jego działania należy doszukiwać się w cechach osobowych obwinionego. Podejmując taką decyzję Sąd zbagatelizował wyjaśnienia obwinionego, z których wynika, że nie chciał on wywołać niepotrzebnych interwencji, lecz oczekiwał pomocy od policji w rozwiązywaniu problemów rodzinnych związanych z opieką nad córką, był przekonany, iż przysługuje mu właśnie w tym czasie prawo do kontaktów z nią, bądź też obwiał się, iż opieka ta jest niewłaściwie sprawowana.

Wskazane uchybienie spowodowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd przeprowadzi przewód sądowy od początku, mając na względzie treść art. 442 § 2 kpk, który ma również zastosowanie w sprawach o wykroczenia (art. 109 § 2 kpw). Dokona prawidłowej, wszechstronnej oceny dowodów i okoliczności sprawy i rozważy, uwzględniając wytyczne Sądu Okręgowego wynikające z tego uzasadnienia i treści apelacji, a w szczególności ustali ponad wszelką wątpliwość, czy obwinionemu, biorąc również pod uwagę jego wyjaśnienia i oceniając je w kontekście sporządzonej w sprawie opinii psychiatrycznej można wykazać zamiar i to bezpośredni wywołania opisanych w zarzutach niepotrzebnych interwencji policji (art. 66 § 1 kw). Następnie Sąd wyda merytoryczne rozstrzygnięcie, a stanowisko swoje uzasadni w sposób odpowiadający tym razem wymogom kpw, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł, jak w wyroku.